

Az őszi utolsó napjai

В последний месяц осени

Az őszi utolsó napjai peregtek,
S én alkonyán
Epénél keserűbb,
Szomorúsággal terhes életemnek
Jutottam
Egy névtelen, levéltelen vadonba,
A tejfehér köd
Mozdíthatatlan,
Hatalmas búrája alá,
Hol a megőszült
Ágakról könnycseppek potyogtak,
Oly tiszták,
Amilyeneket csak a fák hullatnak a
Minden színt megfakító tél előtt.
S ekkor csodásan
Az alkonyati rőt
Felhők mögül elővillant a kék,
Mint júniusban, és az eljövendő
Napok fényében tündökölt a múltam,
S felsírt az erdő, várva az azúrban
Kavargó, boldog viharok jövetelét,
Melyekkel termő áldást küld az ég,
S rázendített a cinkék kórusa,
Akár egy földtől mennyekig futó
Klaviatúra billentyűsora.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző](#)
[oldal](#) → [Következő](#)
[oldal](#) →